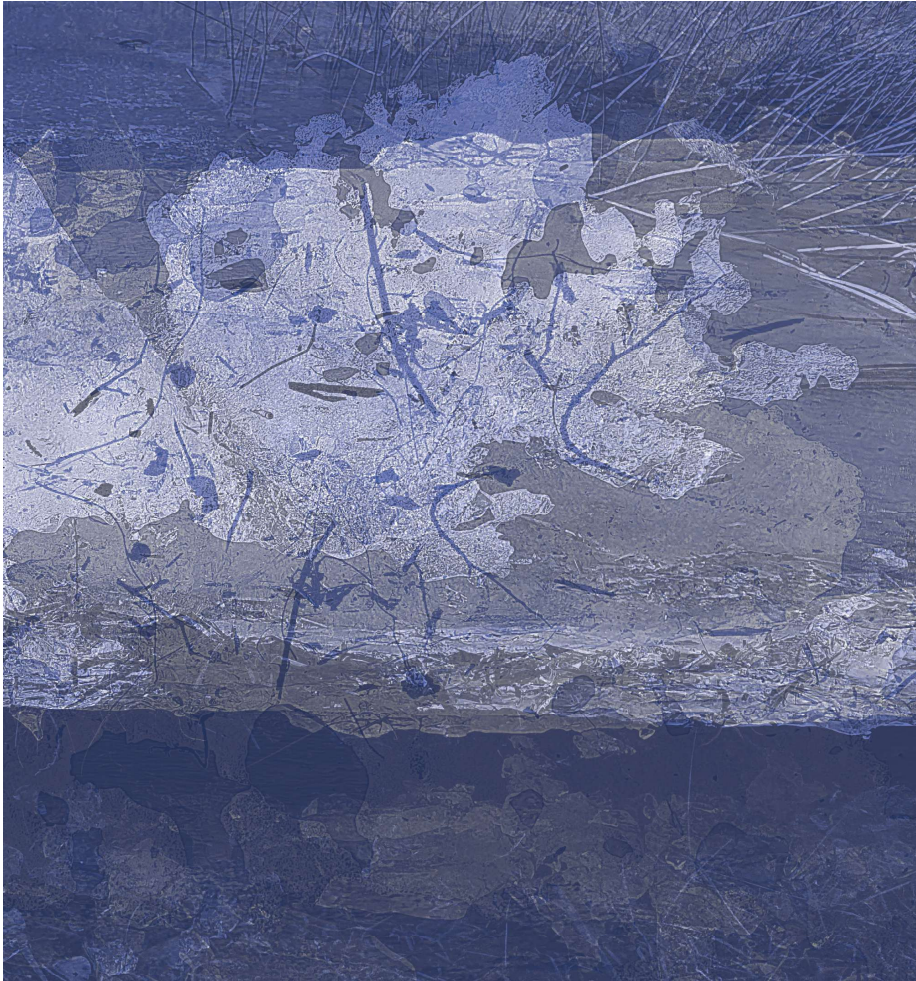

I

Per molingą polaidį

*Vėjau, parnesk tėviškėn,
kol mane dar pažįsta.*

* * *

Į mano veidą jau braunasi
prakauli tėvo senatvė
ir liūdnas motinos žvilgsnis į plynės –
tą niūrų rudenio vakarą be žiburio,
tik krosnies žarijoms rusenant.

Kažkas klebena langinę,
klausa įsitempus kaip avinėlio žarnos,
iš kurių mėginom daryti stryką.
Baimė pelėdos akim įsispitrinus
į tirštėjančią tamsą.

Būsi tiesi kaip liepa.

Kieno tas linkėjimas?
Skylėta atminties skara apsigobus
vartau pernykščius lapus
kaip žiemos užklupta kuosa.

Gyvulių surašinėjimas

Vasarį Šilavoto mokytoja
atsibeldė per pūgą surašinėt gyvulių.

Mama įpylė
raudonos aviečių šaknų arbatos
(tą žiemą ją gėrėm nuo kosulio),
pastūmė apytuštę cukrinę.

Atšilusi laibus pirštus,
mokytoja iš suragėjusio portfelio
ištraukė cheminį pieštuką
ir pailgą kolchozo „Naujas gyvenimas“
apskaitos knygą kolenkoro viršeliais.

Vienas paršiukas,
karvė, šuva, katinas,
kelios vištos – tyliai vardino tėvas.

Sėdėjau ant šilto mūrelio
peršinėčia gerkle, pastirus iš baimės.

Per švilpiančią pūgą
tvarte kriuksėjo du paršai,
mykė telyčia, atrajojo juodmargė,
atsivedus žvaigždėtą veršiuką,
giedojo gaidys, apsuptas pulko vištų.

Kai pūga pagaliau prarijo
ne savo noru atklydusią mokytoją,
mama su palengvėjimu atsiduso:
„Dėkui Dievui – šįkart netikrino.“

Kukurūzai

Baigiantis žiemai, mokyklos salėj
ant baltos paklodės Chruščiovas žadėjo:
rudenį valgysim kukurūzų duoną.

Pavasariį mūsų pradinę
(gal dvidešimt vaikų)
po pirmos pamokos išvarė į talką,
palei Žarstą sodint kukurūzų –
kvadratinio lizdiniu būdu.

Nusiplūkęs brigadininkas atraitotais guminiiais
kerėplišku grėbliu arkliniais dantim
skersai išilgai braižė išakėtą dirvą,
tarsi milžinišką languoto sąsiuvinio lapą.

Išdalijo po pagaliuką
ir aprūdijusią skardinę nuo kilkių,
pilną auksinių sėklų.

Kas sprindis prakapstai duobutę,
įmeti sėklą, užžeri ir eini prie kito langelio –
paprasčia aritmetika, aiškino strazdanota
agronomė.

Vieną auksinį dantuką
parsinešiau užsikišus už žando.
Įspraudžiau į mamos daigyną saulės atokaitoj.

Šiltas vasaros vėjas šiureno
žiedų šluoteles, mane praaugusias.
Stiepėsi smailos burbulės lyg močiutės šaudyklė.

Šiurkštus daugialapis apsiaustas,
gelsvi šilko plaukai, lygios eilės
baltų ir sveikų dantų.

Veidą aptaškė pieninė branda,
soti lyg žadėtoji duona,
kurios naujam gyvenime nesulaukėm.

Žydinčios bulvės

Mano senelis turėjo dvylika margų.
Tėvas – šešis hektarus.
Man augant teliko
šešiasdešimt arų.

Grasino ir tuos apkarpyti:
kam tas sodas, dvi kūdros, didelis kiemas..
Šeštadienį ten prismaigstydavau stiklo šukių,
stypčiodavau basa užrištom akim,
kad sekmadienį nereikėtų eiti išpažinties
į Šilavoto bažnyčią.

Nuodėmių neturėjau:
tėvelių klausiau, broliuko neskriaudžiau,
negražiai nekalbėjau, pas svetimus nevaikščiojau.
Į tas šukes nė karto neįsidūriau.

Tėvas suarė kiemą,
krykles už tvarto iškirto,
išpjovė aukštaūges vyšnias.

Kur pažvelgsi – žydėjo bulvės.
Net po seklyčios langais!

Drumzlinas naminės upelis,
nuvingiavęs per ilgąjį suolą,
degė melzgana liepsna,
kaip tos žydinčios bulvės.

* * *

Nupjaus debesis remiančias tuopas –
abi kūdras per vasarą išgeria.
Vėtra sugniuždys dviejų galų klojimą.
Nežinia kur pradings kvepiantis svirnas
su aruodais ir priesvirniu,
kur broliai klijuodavo prakiurusią
smetoniško dviračio padangą.
Šunį negyvai sugels išspietusios bitės.
Broliukas iškris iš kriaušės,
mano smilių sugnybs akselinės krumpļiai,
sesuo mokykloje susilaužys čiurną,
girtas tėvas trunkys varstomas duris,
močiutė kas vakarą bėgs iš namų,
vyriausias brolis, būsimas daktaras,
Romainiuose vaduosis nuo džiovos.
Kitas Kazachstane įsisavins plėšinius.
Surūdijusi silkė atpigs
(30 kapeikų už kilogramą!).
Šlapia forminė duona pavirs
kmynais kvepiančiu kepaliuku.
Pajusiu, kad per krūtinę neįlendu
į pernykštę suknelę gelsvais kvadratėliais.